

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα κι' ένα
κι' δλο τὰ συνειθισμένα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στήν γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρòς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — δ κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τὰ ξένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ έ γ κ α και 'σ τ ο χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
πρòς δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αὐτὲ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκαεπτὰ Φλεβάρη
και κόκκινο χαβιάρι.

Είκοσιπέντε σύν έπτακόσα,
πάνε και μπάλαι και γλέντια τόσα.

**Σοβαρά Σαρακοστή,
δέσθε γονατιστοί.**

Σαρακοστή... βαρυβογγά κι' ό γέρο-Ψηλορείτης,
ανάβωλη πρòς τò παρόν 'στήν ένωση της Κρήτης,
μνήτε Στρατός 'Ελληνικός μ' 'Ελληνική παντιέρα
δέν στέλλετ' εκεί πέρα.

Παγούδια μὴν τονίσετε γι' αὐτò λυπητερά,
μὴ τὸ κολάει θά γενῇ κι' εκείνη μιὰ φορά.
Θάρος λοιπόν κι' ύπομονή, μὴ δείξετε θυμόν...
Κύριοι τών Δυνάμεων, γενῇτε μεθ' ἡμῶν.

Τοι Καρναβάλου 'πέρασαν δαφνοστεφεῖς άγῶνες
κι' άς μάθωμε τί γίνονται κι' οί καψο-Μακεδόνες.
Έλύσσαζε μαζί μ' αὐτούς ἡ φάρα τών Βουλγάρων,
και φορτωμένος με κοντούς Καρναβαλο-λαβάρων
πονάλει κόσμος μασκαράς και χαρτοπολεμῶν:
Κύριοι τών Δυνάμεων, γενῇτε μεθ' ἡμῶν».

Γρῶτε κουκί και τακαμῆ, φασούλι και λαγάνα...
άς ἔλθε κι' ἡ Μαντάμ. 'Αντάμ, φιλέλλην Παρισιάννα,
ά 'δῃ τὰ τόσ' άρχαία μας, τὸ κάλλος τούρανοῦ...
κι' σὺ, Γαλλίς Μαντάμ. 'Αντάμ, με' τούς Ρωμηούς γενοῦ.

'Ηλθε κι' ό Πάτερ Λοαζών
και πληθος έτρεξε χαζών,

όχι γιατί Φραγκόπαππας διαθρυλλεῖται πρώτος
και μελιρρύτως όμιλεῖ, περιφραδῶς κι' εύγλώττως,
άλλα γιατί μᾶς έρχεται μες' άπό τὰ Παρίσια
και ξέρει κάτι Γαλλικά... ψυχή μου 'στὰ Πατήσια.

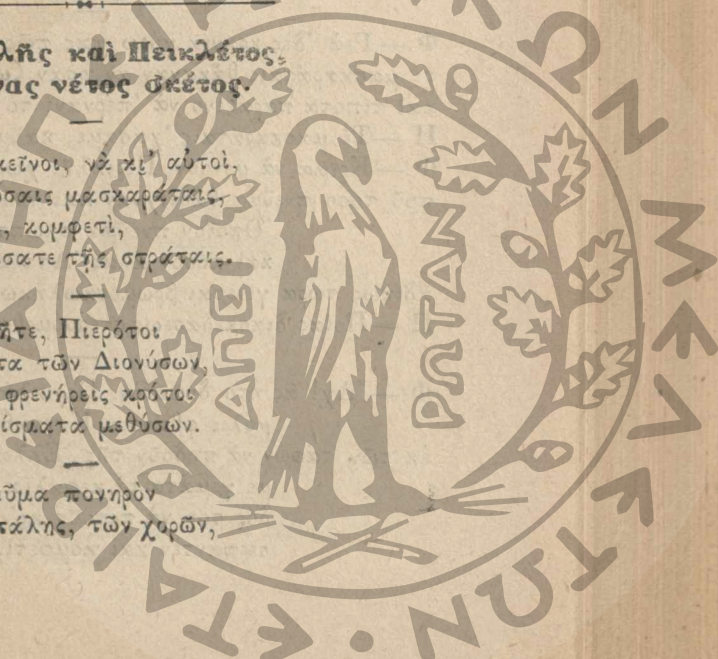
Πάτερ ἡμῶν 'Γάκινθε, ποῦ θάλλεις 'στοὺς λεμῶνας,
γενοῦ και σὺ με' τούς Ρωμηούς και νῦν και 'στοὺς αἰῶνας

**Φαδουλῆς και Παικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Νά κι' εκείνοι, νά κι' αὐτοί,
νά και τόσαιε μασκαράταις,
σαρωθῇτε, κομφετι,
ποῦ 'γεμίσατε τῆς στράταις.

Γκρεμισθῇτε, Πιερότοι
κι' άρματα τών Διονύσιων,
παύσετε, φρενήρεις κρότοι
κι' όγκανίσματα μεθύσιων.

Κάθε πνεῦμα πανήρον
τῆς κραιπάλης, τών χορῶν,

σύρε, χάσου, ξεκουμπίσου,
κι' άφανές διασκορπίσου.

Πάνες, Σάτυροι, Μαινάδες, τόν κακό ψυχρό σας φλάρο,
μέ την σκούπα μου σάς ρίχνω μέ' στών σκουπιδιών τὸ κάρο.
Φύγετε μετὰ τῶν άλλων,
προσωπίδες Καρναβάλων,
πού μᾶς 'φέρατε μανιάν και βακχείαν και κραιπάλην,
μέ τὸ πρῶτον προσωπεῖον ν' ἀπομεινόμεν και πάλιν.

Τῶρ' ἀρχίνα νὰ μορφάζης,
ἀνθρωπίνη προσωπίς,
κι' ἄς σέ κάνουν νὰ γρινιάζης
οἱ καιροὶ τῆς προκοπῆς.

Τώρα, λαϊκή μουτσούνα,
μόρφαζε γιὰ φόρων βάρη,
τώρα τὸ κεφάλι κούνα
κι' ἀρχισε λιμοῦ τροπάρι.

Τώρα πούθγαλεις τῆς μούρλας τὴν ἀδιάντροπη τὴν μάσκα,
γλέντα μέ τὸ στόμα χάσκα,
τώρα λέγε μας ἀστεῖα
γιὰ τὴν τόση σου νηστεία.

Π.—Μακρὰν, τρελλο-Καρνάβαλε, και φύγετε ξανὰ,
Διόνυσοι μέ Σειληνοὺς και Πᾶνας μεθυμένους...
'γελάσαμε, βρε Φασουλῆ, μέ τόσα ζωντανὰ,
και σήμερ' ἄς γελάσωμε και μέ τοὺς πεθαμμένους.

Ἄς πᾶμε τώρα και σ' αὐτοὺς μέ τὴ Σαρακοστή
γιὰ νὰ τοὺς ἐντριχάρωμε πού λένε Γαλλιστί.
Σήμερον ὁ Καρνάβαλος 'στοὺς τάφους περιφέρεται
και ξεφωνίζει «χαίρετε»,
και ραίνονται μέ κομφετί και σερπαντὴν οἱ τάφοι,
και κάνουν ἱντερβιού μ' αὐτοὺς οἱ δημόσιογράφοι.

Σήμερον ὁ Καρνάβαλος 'στοὺς τάφους ἀστεϊεύεται
κι' ἕνας χορὸς ἀλλόκοτος μέ σκελετοὺς χορεύεται.
Σήμερον ὁ Καρνάβαλος κι' ἐδὼ πανηγυρίζεται...
ἰδοὺ και μία κεφαλή,
δὲν ἔχει μάσκα, Φασουλῆ,
κι' ἐν τούτοις δὲν γνωρίζεται.

Φ.—Γιὰ 'δὲς κρανία γύρω μας πῶς χάσκουν ἀδειανά...
τί μασκαράταις θάκναναν ἂν ἦσαν ζωντανὰ,
και τίποτα παράξενο νὰ 'πέρνανε τὸ πρῶτο...

Π.—Τί μασκαράταις 'χάσαμε, καυμένη Πιερότο.
Φ.—Κρέμα νὰ μένουν, Περικλῆ, χωρίς μολὸ κεφάλια,
πού τόσο πνεῦμα θάδειχναν και νοῦ 'στὰ Καρναβάλια.

Ὅποιον πνεῦμα σκωπτικὸν
και πόσον ἄλλας Ἀττικὸν
ἀδίκως τώρα γίνεται βρωμοσκωλήκων βρώσις!...

Π.—Ποίας διασκεδάσεως στερούμεθα και πόσης!

Φ.—Ἀχ! ἄς ἦτο δυνατόν, Περικλέτο μου μπεκρῆ,
μόλις φθάνουν Καρναβάλια,
ἐκ τῶν τάφων νὰ πηδοῦν τῆς Ἑλλάδος οἱ νεκροὶ
μέ γεμάτα τὰ κεφάλια,
δὸς του νὰ πετοῦν κι' αὐτοὶ
σερπαντὴν και κομφετί,

νὰ χορεύουν, νὰ γλεντοῦν,
νὰ σκουντεῖοῦνται, νὰ σκουντοῦν,
τοῦ κυρίου Καρναβάλου νὰ κυττάζουν τῆς παράταις
τοὺς χυμοὺς τοῦ πνεύματός των νὰ σκορποῦν σὲ ματαιὰ
και κανεὶς χωρίς βραβεῖο Κομητάτου νὰ μὴ μένη,
κι' ὕστερα νὰ ξαναμπαίνουν μέσ 'στοὺς τάφους βραβεύονται.

Π.— Ποία σκέψις ὑψηλὴ
μέσ 'στῆς άλλαις τῆς 'ψηλαῖς!...
τί χαρά μας, Φασουλῆ,
νὰ γινόταν ὅ,τι λές.

Τί κακὸ 'μποροῦσε τάχα γιὰ τὸ Θάνατο νὰ γένη,
ἂν ζωντανεύαν τὸ χρόνο μιὰ φορὰ κι' οἱ πεθαμμένοι;

Φ.—Βλέπεις κάποιαις, Περικλέτο, πού 'στοὺς τάφους
και στεναρίζουν και δακρύζουν;
Γιὰ τὰ Καρναβάλια λένε
και γι' αὐτὰ θαρρῶ πῶς κλαῖνε.

Ἔλα, φίλε Περικλέτο, νὰ τὰ κλάψωμε κι' ἐμεῖς
ἐπὶ τάφων ξαπλωμένοι,
ἔλα κι' ἀρχισε μαζί μου τὸν καιρὸ νὰ βλασφημῆς,
πού ταχύτερος διαβαίνει.

Πῶς ἐπέρασαν ἀλήθεια!...τώρα μάσκα δὲν φορῶ...
γιὰ θυμήσου τόσους μπάλους, τοῦ Θεάτρου τὸ χάρη,
κι' ὅλα τᾶλλα τὰ τρελλὰ,
πού κινοῦν μέ κάποια δρᾶσι
τὴν ψυχὴ και τὰ μολὰ,
κι' ἤλεκτρίζουν κάθε κρᾶσι.

Τί δὲν ἔγινε κι' ἐφέτο!...
γιὰ θυμήσου, Περικλέτο,
πόσα κομφετί πετοῦσες σὲ κυράδες και σὲ δούλαις,
και 'στὸ στόμα τὸ 'δικό μου, και μ' ἐπιάναν ἀναγούλαι.

Θυμήσου τῆς Ἐπιτροπαῖς, πού 'στέκανε 'ψηλά...
πλὴν ἄκου, Περικλέτο μου...ποῖός τάχατε γελᾷ;
Φρίττω και τρέμω σύσωμος...

Π.— Μὴν τρέμης και μὴ φρίττω
και φαίνεται, βρε Φασουλῆ, πῶς κάποιος μακαρίτης
τὰ μεγαλεῖα θάκουσε τοῦ Καρναβάλου, βλάνα,
και σὺν γλεντζῆς γελᾷ κι' αὐτὸς ὑπὸ τὴν κρύαν πλάκα.

Φ.—Πάντα λοιπὸν ὀργήγορο θὰ βλέπωμε τὸ Χρόνο
και Καρναβάλια θάχωμε τρεῖς ἐβδομάδες μόνο,
κι' ὕστερα θὰ σαρώνωμε τὰ βρωμοκομφετί,
και συζητήσεις θ' ἀρχινοῦν
πῶς τὰ Κουθέρνα κυβερνοῦν,
και πῶς θὰ γίνουν πόλεμοι και Στόλοι και Στρατοί.

Ἐμᾶς γιὰ τὸν Καρνάβαλο μᾶς ἔπιασε μανία
και τοὺς Βουλγάρους, Περικλῆ, γιὰ τὴ Μακεδονία.
Καρνάβαλος αἰώνιος ἄς ἦτα 'στὴν Ἑλλάδα,
κι' ἄς 'τρώγαμε παντοτεινὰ κουκὶ και φασουλάδα.

Κι' ἤθελα 'στὸ πτολίεθρον τῆς χώρας τῆς ἐξάλλου
νὰ γίνη κι' ἰδιαίτερον Μουσεῖον Καρναβάλου,
κι' ἐκεῖ νὰ 'μποῦν κειμήλια μικρὰ τε και μεγάλα,

πού 'στὰ τεμένη 'βρίσκονται και 'στὰ Μουσεῖα τᾶλλα.
Ταῖς τροπαῖων ἄστυλον και θησαυρὸν ἀπείρων,
ἐπὶ νὰ βάλωμε κι' αὐτὰ τάρχαῖα τῶν Κυθῆρων.

Π.—Ἀνεταράχθη σύσωμος ἡ σύγχρονος Παιδεία...
ὁ Στάης, ἔξυπνο μολὸ,
ἔκανε μπλοῦμ μέσ 'στὸ γιολὸ
μετὰ τοῦ Καββαδία,
κι' οἱ δὴται μέ ταχύτητα και μ' ἐπιτηδειότητα
γνώσις τὸν ἀνέσυραν ὡς εἶδος ἀρχαιότητα.

Ὁ Στάης μέσ 'στὴ θάλασσα...μὰ τί βουτιὰ κι' ἐκείνη!...
κι' ὁ Καββαδίας μετ' αὐτοῦ τὸ βάθος ἀνεκίνει,
και σὲ κυμάτων κορυφᾶς
ἀπροστεφανωμένας
εἶδα τὰς κάρας τὰς σοφᾶς
ἀλληλοκρατουμένας.

Τί τρόμον εἶχε, Φασουλῆ,
καθένας πατριώτης...
ἐπέπλεαν ὡσὰν φελοὶ
Παιδεία κι' Ἀρχαιότης.

Κι' οἱ σφυγγαράδες 'σάσισαν και τάχανε χαμένα,
πλὴν μέλος ἀπὸ τοὺς κορμούς δὲν ἔλειψε κανένα,

κι' ἐβγήκαν ἀρτιώτατα, μὰ τρομασμένα μόνον,
τάγαλματα τὰ ζωντανὰ τῶν νεωτέρων χρόνων.

Φ.—Ἀλήθεια πῶς 'τρομάξαμε, βρε Περικλέτο κούκο,
και τί παλμοὶ καρδίας,
ὅταν ὁ Καββαδίας
δὲν ἔφευγε ἐπὶ τῆς Στᾶς τὸ σουρτοῦκο,
κι' οἱ Τρίτωνες ἐπιπάσθηκαν κι' ἡ θάλασσα πλάσι,
κι' ὁ τῆς τριαινῆς Ποσειδῶν
τοὺς ἐπιπλέοντας ἰδὼν
τοὺς ἐπράχθουσε νὰ γενοῦν ἀρχαῖα τῆς θαλάσσης.

Μὰ τώρα, Περικλέτο μου, διὰ τὴν σωτηρίαν
εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
τὴν κεφαλὴν ὑψώνοντες ὡς κέδρον ὑψιάρηνον
τὸν ταῦρον θυσιασμένον ἐκείνον τὸν μαρμαρίνον,
ὅπου τοῦ λείπ' ἡ κεφαλὴ, τοῦ λειποῦν και τὰ πόδια,
κι' ἀνεκαλυφθῇ κατ' εὐχὴν
εἰς τὴν παρούσαν ἐποχὴν,
ὅπου κοστίζουν ἀκριβὰ τὰ κρεατένια βόδια.

Τί πλοῦτος ἀρχαιότητος εἰς τοὺς βυθοὺς ἐκείνους!...
τί λήθοι, βρε Περικλῆ, μέ παλαιὰς λαγῆνας.
Ὅλοι τῆς ἀρχαιότητος ἐνόσησαν τὸ πάθος,
ἀκόμη κι' ἐληκοκούκουσα 'βρεθῆκαν εἰς τὸ βάθος.

Καί περὶ τούτων ἤναψε δεινότατος ἄγων,
κι' ὁ Καββαδίας, ποῦγινε μετὰ τοῦ Στᾶν λούτσα,
ἐκ τούτων ἐσυμπέρανε περὶ τῶν ναυαγῶν
πῶς εἶχαν φάει τῆς ἐλθαῖς κι' ἀφῆσαν τὰ κουκούτσα.

Ῥοποία καὶ γιὰ τῆς ἐλθαῖς συζήτησις δεινὴ!...
καὶ πάλι πονοκεφαλοῦν ἢ κάραις ἢ τρανκῖς,
ἐν τούτοις ὅμως μ' ὅλ' αὐτὰ γνωστὸν δὲν θὰ γενῇ
ἂν ἦσαν Σαλωνίτικαις ἢ Καλαματιαναῖς.

Φαντάσου, Περικλέτο μου, ποῦ ψήνεσαι μὲ πόνους,
ἓνα κουκούτσι τῆς ἐλθαῖς νὰ ζῇ χιλιάδες χρόνους,
καὶ σὺ, Ρωμῆος πολεμιστῆς μὲ ναργιλέ μαρκοῦτσι,
νὰ γίνεσαι σὺν τὸν πηλὸ,
κι' ἀπ' τὸ μεγάλο σου μῆαλὸ
νὰ μὴν εὐρίσκεται σπυρὶ καὶ τόσο δὲ κουκούτσι.

Λοιπὸν καὶ πάλι χαίρετε, σκιρτῶντες σκελετοί,
κι' ἐλάτε νὰ σᾶς ράνωμε καμπόσα κομφετί.
Γι' αὐτὸ τὸ πανηγύρι σας ἐκ μέσης σᾶς συγκαίρω
καὶ μ' ὅλους λαμπαδηφορῶ καὶ σᾶς καλημερίζω,
κι' ἐπιθυμοῦσα κι' ἤθελα, βρὲ Περικλῆ, νὰ ξέρω
ἂν, ὅταν γίνης σκελετὸς, ἔμπορῶ νὰ σέ γνωρίζω.

Παραπολλὰ 'στοὺς ζωντανοὺς ὠμίλησ' ἀπ' τὸ κάρο,
τώρα θὰ 'πῶ καὶ 'στοὺς νεκροὺς καὶ θὰ τοὺς ἐντριγκάρω.
'Αμμὲ γνωρίζομε καὶ σεῖς, ποῦ πάντα νύκτα 'μέρα
κοιμώσαστ' ἐδῶ πέρα,
τί μασκαράδες ἤσαστε καὶ παστρικά τσανάκια...
ξέρω πολλοὺς, ποῦ 'στὴ ζωὴ τὰ 'κάνανε πλακάκια,
ξέρω πολλοὺς, ποῦ 'στὴ ζωὴ μὲ τὴν ἀμάκα 'δράσανε,
κι' ὕστερα σὺν ἀπέθαναν γιὰ δίκαιοι 'περάσανε.

Σταθῆτε 'μπρός μου νὰ σᾶς 'δῶ,
καὶ ξέρω τόσοις ἀπ' ἐδῶ,
ποῦ 'ταίριαζε 'στὰ μούτρα των μελάνι τῆς σουπιᾶς,
κι' ὁ Θάνατος τοὺς ἔβαψε μὲ χρώματ' ἀνθρωπιᾶς.

ῬΕ! Περικλέτο, καθαρχα, περίτριμμα τῆς σφαίρας,
πτωχῶν ἰδρώτα βύζαινε, πτωχῶν ἰδρώτα πίνε,
κι' ὁ Θάνατος ἐπιεικῆς μοιράζει σ' ὅλους γέρας,
θαρρεῖς πῶς τῆς Ἀπόκρηας Ἑλλανοδίκης εἶναι.

Γιὰ 'δὲς αὐτὸν τὸν σκελετό...γνωρίζεις τίνος νᾶναι;...
γιὰ κύττα τὰ σαγόνια του...νομίζεις πῶς πεινᾶνε.
Πάρε τὸ κεφαλάκι του γιὰ νὰ τὸ κάνης χύτρα,
τί σκελετὸς τρεῖ ντιστεγκέ, περίκομφος, ὠραίος,
μὰ πρόσεξε μὴ καὶ νεκρὸς ἀρπάξῃ καμμιά λύτρα
τοῦ βρωμεροῦ σου κρέατος σὺν Σάϋλων Ἑβραῖος.

Βλέπε κρανία, Περικλῆ...ποιῶν νᾶναι; τρέχα 'ρώτα...
κι' ἂν εἶναι σήμερ' ἀδειανὰ νᾶσαν γεμάτα πρῶτα;
Κι' ἂν εἶχαν κάτι πρὸ πολλοῦ,
ὅμως αὐτὸ τὸ κάτι τί
οὐσία νᾶτανε μῆαλοῦ,
κᾶν κοπριά, κᾶν κομφετί;

ῬΗ μία σκέψις, Περικλῆ, γεννᾷ τὴν ἄλλην σκέψιν,
κι' ὁ διαρκὴς συλλογισμὸς βλάπτει πολὺ τὴν πέψιν.
Κύττα...δὲν ἔχουν ἄντερα, δὲν τοὺς βρωμίζουν ρῦποι...
τί νὰ τὸ κάνης τὸ μῆαλό;...καλλίτερα νὰ λείπῃ...

τόσο 'λιγώτερο θὰ 'βροῦν νὰ φᾶνε τὰ σκουλήκια...
μὰ ξέχασα, χρειάζεται γιὰ τὰ μασκαράκια.

Π.—ῬΕγὼ, καϋμένε Φασουλῆ, μέσ' 'στῆς ζωῆς τὸ πᾶν
δὲν θέλω καὶ πολὺ μῆαλό...μοῦ φθάνει τόσον πνεῦμα.
Ὡστε νὰ μασκαρεύωμαι καθ' ὅλον μου τὸν βίον
καὶ πρῶτος τῆς Ἐπιτροπῆς νὰ πέρνω τὸ βραβεῖον,
καὶ 'στοῦ Θεάτρου τοὺς χοροὺς νὰ κομφοτσικτώνωμαι
καὶ σὺν πειράζω μασκαράς νὰ μὴν ζυλοφροτώνωμαι.

Φ.— ῬΑκουσε θρήνους παρεκεῖ,
θαρρῶ πῶς κλαῖνε μερικοί,
καὶ γράφετε 'στὸ μάρμαρον τὸ κατηφές καὶ κρύν,
πῶς τῶκανε ψυχρότερον ἢ χύσις τῶν δακρύων.
Μὰ κύτταξε...κυλίωνται λευκῶν μνημάτων λίθοι,
καὶ φαίνονται χορεύοντα γυμνῶν σκελέρων πλήθη.

Μοιρολογίστραις 'πίσω των στριγγλίζουν ξεμαλλιάστραις
μὰ 'δὲς κι' ἐκεῖνα, 'δὲς κι' αὐτὰ
τὰ ντεκολτέ τὰ ζηλευτὰ,
καὶ τῶν χορῶν τῆς ζωντανᾶς θυμῆσου κοκκαλιάραις.
Θαρρεῖς πῶς ἤλθανε κι' ἐδῶ 'στὸ γλέντι τὸ μεγάλο
νὰ κάνουν δυνατὸ σουξὲ καὶ 'στῶν νεκρῶν τὸ μπάλο.

Π.—Καὶ δὲν 'μποροῦσαν τάχατε τῆς σφαίρας οἱ βροτοὶ
νὰ ζοῦνε σὺν ἀναίσθητοι κοκκαλίων σκελετοί,
καὶ δίχως νάχουν ὄργανα μονάχα νὰ κινοῦνται,
κι' ἔτσι ποτὲ γιὰ τιποτα νὰ μὴν παραπονοῦνται;

ῬΑΣ ζοῦσα τέτοιος σκελετὸς τοῦλάχιστον ἐγὼ,
μὲ σφριγὸς φιλοπόλεμον ποτὲ νὰ μὴ σφριγῶ,
νὰ μὴ μαραίνωμαι γιὰ σᾶς Ρωμηοὶ συμπατριῶται,
καὶ μόνο τὰ σαγόνια μου ν' ἀνοίγω πότε πότε
γιὰ νὰ γελῶ μὲ τὸν καλὸ καὶ μὲ τὸν πρωτοκλέφτη,
τὸν βλάκα τὸν ἀληθινὸ, τὸν ἐξυπνο τὸν ψεύτη,
μ' ἐκείνους, ποῦ λιγόνονται γιὰ θησαυροὺς πλουσίων,
μ' ἐκείνους, ὅπου λαχταροῦν τὸ κρέας τῆς πλησίον,
μὲ ρήτορας μανιακοὺς,
κροτοῦντας ὡς πυραύλους,
μὲ βωμολόχους ἠθικοὺς,
μὲ σεμνολόγους φαύλους,
καὶ νὰ κυττάζω σκελετὸς τὸ σκελετῶδες κράτος,
ποῦ τοῦσκαψε τὰ σωθικά καθέννας μουλαράτος.

Μόνο μιά λύπη κάποτε θὰ μ' ἔτρωγε, βρὲ βῆδι,
ὅπου δὲν θάχα σὺν καὶ σᾶς ἀδελφὰ σιελῶδη,
γιὰ νὰ 'μπορῶ, βρὲ Φασουλῆ, νὰ φτύνω τὸν ντουγιᾶ,
καὶ πρῶτα πρῶτα τῶν Ρωμηῶν τὴν βρώμικη γωνιά;
ποῦ δὲν τὴν 'καθάρισε κι' ἡ Καθαρὰ Δευτέρα,
κι' ἡ Δόξα τῆς ἡ κλασικῆς, σκελέρου ξηροτέραις,
μὲ Καρναβάλους πέρπατεῖ
καὶ μὲ Καρναβαλιναῖς
σὲ λάφυρ' ἀπὸ κομφετί
κι' ἀφράταις καθβαλιναῖς.

Μὰ τῶρ' ἂς κάνωμε κι' ἐμεῖς 'στοὺς τάφους ἓνα γύρο
κι' ὕστερα νὰ γυρίσωμε 'στὴν πόλιν νὰ σέ δειρῶ.

ῬΑλῆ Πασσᾶς Τεπενλελῆς,
ἔργον Θωμᾶ Παπαθωμᾶ,
μεστὸν δυνάμει πολλῆς,
τὸ συνιστᾷ παντοῦ θερμᾶ.